

19. Hongersnood

Na zeven jaren met goede oogsten volgden zeven jaren zonder. Overal in de wereld was hongersnood, behalve in Egypte. Ook in Kanaän, waar de familie van Jozef woonde, was geen eten meer. Jozef had zijn werk goed gedaan: in de goede jaren had hij heel veel koren opgeslagen. Dat was genoeg voor Egypte, en voor de hele wereld.

Toen Jakob hoorde dat er in Egypte wel koren was, stuurde hij daartien van zijn zonen heen om koren te kopen. Maar Benjamin, de jongste en net als Jozef een zoon van Rachel, mocht niet mee. Zijn vader was bang dat hij hem ook zou verliezen. In Egypte werden de broers naar Jozef gebracht. Die herkende hen direct, maar zijn broers herkenden hem niet. Jozef wilde ze geen straf geven, maar bedacht een plan om weten te komen of ze nog zo slecht waren. Hij deed helemaal niet aardig tegen hen, en zei dat ze spionnen waren. De broers schrokken en vertelden wie ze waren, over hun vader, over Benjamin, en zelfs dat er één niet meer was. Jozef zei: "Pas als ik jullie jongste broer zie, zal ik jullie geloven. Jullie moeten hem gaan halen, maar Simeon blijft hier. Hij mag pas naar huis als jullie terugkomen met jullie jongste broer". Jozef had zijn dienaren de zakken van zijn broers vol met koren laten doen, met daar bovenop het geld dat ze ervoor betaald hadden. Bang gingen ze naar huis: ze hadden nu wel koren, maar Simeon mocht niet mee, en hun vader zou Benjamin nooit mee laten gaan. De reis was lang, en ze moesten overnachten in een herberg. Ze maakten hun zakken open om de ezels wat te eten te geven. Tot hun schrik lag al het geld daarin. Hoe kon dat?

Thuis vertelden ze alles aan hun vader. Die was boos en verdrietig, en wilde niet dat Benjamin naar Egypte zou gaan. Maar het koren raakte op, en dus moesten ze wel gaan, want anders zouden ze dood gaan van de honger. De broers lieten nu zien dat ze niet meer zo slecht waren. Ze beloofden echt voor Benjamin te zorgen. Juda zei zelfs: "als ze hem in de gevangenis willen zetten, zal ik in zijn plaats gaan".

Toen mocht hij eindelijk mee. Jozef zag hen aankomen en was heel blij dat zijn broer Benjamin erbij was. Hij liet hen naar zijn huis komen. De broers begrepen hier niets van. Ook Simeon kwam weer bij hen. Samen liepen ze het huis binnen en bogen voor Jozef neer. Jozef zei nog niet wie hij was. Waarom niet? Dat lees je de volgende keer.